

Poesies

Ausiàs March

"Així com cell qui en lo somni es delita"

Així com cell qui en lo somni es delita
e son delit de foll pensament ve,
ne pren a mi, que el temps passat me té
l'imaginar, que altre bé no hi habita.
Sentint estar en aguait ma dolor,
sabent de cert que en ses mans he de jaure,
temps d'avenir en negun bé em pot caure:
aquell passat en mi és lo millor.

Del temps present no em trobe amador,
mas del passat, que és no-res e finit;
d'aquest pensar me sojorn e em delit,
mas, quan lo perd, s'esforça ma dolor,
sí com aquell qui és jutjat a mort
e de llong temps la sap e s'aconhorta,
e creure el fan que li serà estorta
e el fan morir sens un punt de record.

Plagués a Déu que mon pensar fos mort
e que passàs ma vida en dorment!
Malament viu qui té lo pensament
per enemic, fent-li d'enuigs report;
e, com lo vol d'algun plaer servir,
li'n pren així com dona ab son infant,
que, si verí li demana plorant,
ha tan poc seny que no el sap contradir.

Fóra millor ma dolor soferir
que no mesclar poca part de plaer
entre aquells mals, qui em giten de saber
com del passat plaer me cové eixir.
Llas! Mon delit dolor se converteix;
doble és l'afany après d'un poc repòs,
sí co el malalt qui, per un plasent mos,
tot son menjar en dolor se nodreix.

Com l'ermità qui enyorament no el creix
d'aquells amics que tenia en lo món,
essent llong temps que en lo poblat no fón,
per fortuit cas un d'ells li apareix,

qui los passats plaers li renovella,
sí que el passat present li fan tornar;
mas, com se'n part, l'és forçat congoixar:
lo bé, com fuig, ab grans crits mal apella.

Plena de seny, quan amor és molt vella,
absença és lo verme que la gasta,
si fermetat durament no contrasta
en creure poc, si l'envejós consella.